

Jesus sadab omma Sannas wöits
Igga maasse mis on Jäma peál;
Wörg! so leek soi lämmalatud,
Curm! kus nüüd so uhke sõa heál.

Gest, fa rõõmli augud lähyvad templites,
Wörgud lähti punnutud,
Haua mättas jáänd meis lille paigates,
O jo koiduks árralahkunud.

Mingo pâife nüüd kui rie wannakas,
Jâgv aiaast siis ei suhtegi, *)
Issa! Sinno arm ei ka-u ofsa —
Jâub meil' senni pôlwest pôlveni.

*) Ebrea rann. I, 10, II.

Gest Sa olled suur, Sa armo Jummal!
Meie hinged Sa ei ka-uta;
Lass' meid ikka agga tõt siin nouda,
Edd a noudes, Siuno pole wöitesda.

Monned fannad weel.

Ühhel emmal olli mitto poega ja tüttart,
Kes keik sepärrast tedda austasid, et tem-
ma neid ni armsaste kasvatand. Agga
issefeskis neminad ei leppind, et nad kül
jo naeje-mehhed ja mehhe-naesed ollid.
Gest ükski ei olnud ni moistlik, et ta teisse
nödrusseid olleks kannatand, ehet neid wih-
hata árrapartandanud. Ükski nad em-
mat austasid ja temma jure wohheit kotti